

ikke tænke mig andet, end at der rimeligvis maa ligge en eller anden Misforstaaelse til Grund derfor, hvilken er jeg ikke klar over. Jeg skal søge kortelig at referere denne Sags Gang indtil nu.

I Fjor indgik Bestyrelsen for Herning Museum med et Andragende om en Bevilling til en Museumsbygning. Ministeriet svarede velvilligt paa dette Andragende, men forlangte, at Bestyrelsen for Herning Museum skulde forhandle med Nationalmuseets Bestyrelse og med dette blive enig baade om deres Love og om, hvorledes Museumsbygningen skulde være. Nu skal jeg ikke, uden at der skulde blive særlig Grund til det, komme ind paa de Forhandlinger, der fandt Sted, i det enkelte. Kun saa meget skal jeg sige, at disse Forhandlinger førte til, at man fra Herning Museumssamfunds Side gik ind paa de Forlangender, som bleve stillede fra Nationalmuseets Side, og det til Trods for, at man i Grunden langt fra syntes om dets Fordringer, hverken med Hensyn til Indholdet af Museets Love eller med Hensyn til Udkastet til Bygningen. Men fordi man ansaa det for vigtigt at faa denne Sag gennemført og faa Bevillingen, som man havde haabet at faa allerede i Fjor, vedtog man Love, som vare saa indsnævrende, at man kun vedtog dem i Tillid til, at der senere skulde blive Lejlighed til atter at komme bort fra dem, og man gik ind paa at slutte sig til det Udkast til en Bygning, som var givet fra Nationalmuseets Side. Saaledes laa Sagen for gennem et Andragende i Slutningen af Samlingen i Fjor. Da hed det nemlig i Nationalmuseets Indstilling: „Det skønnes ikke rettere, end at Lovene give god Betyggelse for Museets sikre og heldige Udvikling i Fremtiden, ligesom de ere affattede under Hensyn til de ældre Museer Landet over udenfor Hovedstaden“. Og om Udkastet til Museumsbygningen hedder det ligeledes, hvad der ikke er saa underligt, da det var Nationalmuseets eget Udkast til Bygningen, at den fandt man ogsaa kunde være passende. Men saa sluttede Indstillingen saaledes: „Saaledes er det os en Glæde at kunne udtale, at vi ikke se, at der kunde være noget til Hinder for, at der ydes Museet en Bevilling til Opførelse af en Bygning“. Og ved Behandlingen af Andragendet om denne Sag, udtalte den højtærede Kirke- og Undervisningsminister, efter at han havde gjort nogle saglige Bemærkninger angaaende disse Brydninger, der havde været mellem Nationalmuseet og Herning Museums Bestyrelse: „Jeg har

ikke villet undlade at anføre dette, men kan i øvrigt gentage, at det havde været min Agt at stille Forslag om Statstilskud til Herning Museum, der ligger paa en Egn, synes jeg, som har Krav paa et Museum. I det hele er Herning Museum nu saa stort, at det bør have Krav paa Tilskud fra Statens Side, men Sagen er ikke i denne Samling naaet saa vidt, at jeg har kunnet stille noget Forslag“. Men deri ligger jo, synes jeg, helt og fuldt, at man maatte have kunnet vente, at et Forslag havde været fremme nu. Det er ikke Tilfældet, og det er derfor, at jeg i Stedet for, hvad jeg havde ventet, at kunne sige Tak for, at der havde været et Forslag til en saadan Bevilling, nu maa ligesom lyse efter det og søge at faa Rede paa, hvorfor det ikke er kommet.

Der kan jo naturligvis og maa være en Grund dertil, men, som jeg sagde, jeg maa nærmest antage, at der foreligger en eller anden Misforstaaelse. Og jeg kan jo ogsaa godt her sige, hvad jeg tror, det er, som har været Hindringen for, at der ikke er forlangt nogen Bevilling nu. Det var jo en kendt Sag allerede i Fjor, at baade med Hensyn til Lovene, som jeg nævnte, og med Hensyn til selve Bygningen af Museet i Herning var den gamle pensionerede Skolelærer Trøstrup ingenlunde tilfreds med det Udslag, det havde faaet. Som jeg nævnte før, var det hans Haab med Hensyn til Lovene, at det fik endda gaa, thi dem fik vi vel ændrede til det bedre en Gang i den kommende Tid. Med Hensyn til Bygningen var han derimod meget bestemt af den Opfattelse, at den Bygning, som man havde hjemmefra, fra Museets Bestyrelse i Herning, var langt bedre end den, som man sluttede sig til for at faa Bevillingen. Hvem der her har Ret, kan jeg selvfølgelig ikke inklude mig paa at afgøre; men ved Slutningen af Samlingen i Fjor, da Forholdet stod saaledes, som jeg her har nævnt, og da det jo var vitterligt nok, at der var forskellige Opfattelser fremme af Museumsbygningen i Herning, var jeg oppe i Ministeriet, og der kom Sagen paa Tale, og man mente der, at der kunde ikke være noget i Vejen for, at de oprindelige Tegninger, som Herning Museum i sin Tid havde indsendt, men som Nationalmuseets Bestyrelse ikke syntes om, kom ind til Jævnstilling med de andre, inden Bevillingen blev given. Det førte til, at man i Løbet af Sommeren lod udarbejde en Tegning i Lighed med den fra i Fjor — kun Midterpartiet var noget større — og sendte den ind og ventede saa, at Bevillingen